

Nørre Rævbak ved Østervrå

SPEJLET *ET TILBAGEBLIK*

Østervrå Lokalhistoriske Forening

Arne Poulsens beretning forsat fra sidste nummer

Besættelsen 1940-1945

I slutningen af trediverne begyndte der at være uro i Europa, og den tyske hær gik ind i flere lande, og den 9 april 1940 kom de til Danmark.

Jeg var 9 år og blev vækket kl. 6 om morgenen ved motorstøj, og jeg spurgte mor, hvad det var, der støjede så meget. Mor sagde, det nok var en vognmand, der sad fast nede på vejen. Vejen op til gården var nemlig ikke god om vinteren. Larmen blev ved, og vi kikkede ud af vinduet, da det begyndte at blive lyst. Der var flyvemaskinen overalt. De fløj tre og tre i lange rækker. De var på vej til Norge. Danmark var allerede besat kl. 4 om morgenen.

Da jeg kom til skole, samledes vi alle i skolegården, og læreren sagde, at det var meget sørgeligt det, der var sket. At Danmark var blevet besat. For os drenge var det spændende at se alle de flyvemaskiner, der kom flyvende forbi, de var næppe mere end 50 meter oppe. Tidligere så vi højst en flyvemaskine 1 gang om måneden. Det var starten på besættelsen.

Det næste indtryk kom, da en del af skolen blev inddraget til overnatning for tyske soldater. Der blev lagt halm i gymnastiksalen, og et klasseværelse blev inddraget også. Soldaterne kom marcherende, og deres oppakning kom på hestevogne. Det var jo spændende dage for os skoledrenge. Ret hurtigt begyndte soldaterne at sælge cigaretter, som vi byttede med æg. Vi forsøgte også at lære nogle tyske gloser, men det

blev jeg ikke skrap til.

Vi mærkede ikke meget til krigen, for vi boede på landet, men en dag, jeg var på vej hjem fra skole, kom der tre tyske fly, som øvede sig i bombekastning. En af maskinerne lavede en fejlmanøvre og klippede halen af flyvemaskinen og mistede selv en vinge. Begge maskiner styrtede ned ved Store Nejsum. Den ene maskine eksploderede, da den ramte jorden, mens den anden faldt ned i et moseterræn. Kun én nåede at springe ud i faldskærm, og tretten andre døde. Vi var ude ved maskinerne hver dag og slæbte stumper hjem. En dag, vi var derude, så vi de tyske soldater bjærge en af piloterne. Det var kun nogle stumper tarme og knogler. Delene blev puttet i en papkasse. En morgen hjemme på gården kom der nogle soldater ind i kostalden, hvor far var ved at malke. De skulle kikke på kort, og det eneste lys, der var, var lygten i stalden. De havde forvildet sig ud på landet.

Mit hjem lå på en bakke, og vi kunne se til Frederikshavn, som blev udskibningshavn for soldater og materiel til Norge. Byen var derfor meget stærkt befæstet, så vi kunne om aftenen se lyskeglerne fra projektørerne, som søgte efter fly på himlen. En dag, da jeg var oppe på toppen af marken i mørkningen for at læsse roer, blev jeg fanget af lyskeglen fra projektøren, og hestene blev meget forskrækkede, men jeg bevarede kontrollen. Mellem os og Frederikshavn var der en dal, og når de engelske flyvemaskiner kom til Frederikshavn for at bombe skibe, der var ved at forlade havnen, lå de og cirklede lavt, så tyskerne ikke kunne skyde dem ned. Når de så fik melding om, at nu var skibet på vej ud af havnen, bombarderede de skibene lige ud for havnemundingen. 1000-vis af soldater og heste omkom, og de ilanddrevne heste blev leveret til destruktionsanstalt. Mange havde seletøj på, som far købte noget af til vores heste. I Frederikshavn ligger der 100-vis af soldater begravet; de nåede aldrig til Norge. Men nytårsaften var der kraftigt skyderi fra Frederikshavn. Det var det mest imponerende fyrværkeri, jeg havde set i mit liv. Men desværre var det ikke for sjov. Svend Erik og jeg var også ude at se en anden flyver, der var styrtet ved Hjulskov. Den var blevet ramt over Nordsøen og havde forsøgt at nødlande på en roemark. Men også her blev piloterne slået ihjel. En dag observerede jeg en flyvende genstand, som drev langsomt af sted langt oppe. Jeg stod og betragtede denne genstand, som viste sig at være en spærreballon, som englænderne brugte til at beskytte lufthavnene med. Den havde revet sig løs. Mens jeg stod og betragtede den, kom der to tyske flyvemaskiner, som skød den ned.

Mange steder led folk nød, men det mærkede vi ikke på landet, fordi vi var selvforsynende med næsten alle fødevarer. Det var dog svært at få cykeldæk, og alle importerede ting var selvfølgelig bandlyst. Problemerne var større med tøj. Her var det meget svært at få noget overhovedet, og det, man kunne købe, var cellulid, og det var forfærdelig dårlig kvalitet. Vi anskaffede derfor nogle får, hvor ulden kunne anvendes til undertøj og strømper. I 1944, da bror Mogens bliver født, fik mor tildelt en standardpakke, hvori der var de mest nødvendige ting, som skulle bruges til den nyfødte. Men det var også af meget dårlig kvalitet. På det sidste års tid begyndte der at komme nogle hippobander. Hippo var et tysk hjælpepoliti, men de udviklede sig til rene røverbander, som bare gik ind på gårdene og tog, hvad der var af madvarer. Dem var vi meget bange for, og de var meget foragtede af de tyske soldater, som var meget veldisciplinerede. Vi hørte aldrig om tyske soldater, der begik voldtægt mod danske piger. Det er ellers meget almindeligt i krig, men det kunne måske skyldes, at der var mange af pigerne, der gerne ville have en flot tysk soldat. Der blev da også født mange børn med tyske fædre. Tyskertøserne eller feltmadrasserne, som de også blev kaldt, var ikke populære i danskernes øjne, og de risikerede at blive fanget om natten og klippet skaldede og få hagekors malet på kroppen og blive jaget ud i gaden til skam og skændsel. Alt samarbejde med tyskerne var meget ilde set, men der var dog mange, der var villige til at samarbejde, for det var gode penge, bl. a. andet alle bunkerne langs Jyllands kyst blev næsten udelukkende bygget af danskere. Efter krigen blev mange af værnemagerne straffet. Fra 1943 begyndte der at være folk i modstandskampen, fordi der skete det d. 29 august 1943, at vor flåde blev opløst. Flåden sejlede mange skibe ud på havet og sænkede dem for ikke at aflevere dem til tyskerne. Danmark havde nu ingen hær og flåde. Den 19 september 1944 blev også det danske politi opløst, og mange blev arresteret og sat i tyske koncentrationslejre. De folk, der satte sig til modværge, kaldte man for frihedskæmpere, og de skulle skjule sig godt. Men de havde brug for våben. Englænderne ville gerne sende våben til Danmark, og der blev derfor oprettet modtagerpladser mange steder i Danmark. Vi vidste ikke, hvor de var, men hver aften i den engelske radioudsendelse kom der hilsner til en række navne som Poul, Peter og Anna. De var rettet mod grupper, som havde nedkastninger med det pågældende navn. Så vidste frihedskæmperne, at der ville komme en flyver med våben til dem. En aften i 1944 var jeg til konfirmationsgilde, og der var udgangsforbud fra kl. 9 om aftenen, men kl. var blevet 12, inden jeg var på vej hjem. Den aften var der var masser af uro i luften, som var halvt overskyet og halvt måneskin. Jeg var nervøs, da jeg jo ikke måtte være ude. Da jeg var i nærheden af vejen ind til gården, kom der to skarpe lygter imod mig, og jeg tænkte, at det måtte være tyskere, da alle danskere skulle have hætte over lygterne, så der kun var en smal blå stribe lys. Jeg kørte ind ad vejen til mit hjem og var nysgerrig nok til at stoppe for at se, hvad det var, men lygterne kom også ind ad vores vej, og så kom skrækken op i mig. Cyklen fik alt, hvad den kunne, tilbage mod huset, hvor jeg igen kikkede ud over haven for at se, hvor lygterne var henne. De stoppede lige ved haven, og jeg tænkte, at nu lister de bagom haven for at fange mig, og jeg løb ind i soveværelset til mor og far. Lige efter jeg var kommet ind, kom der en flyvemaskine lavt hen over gården, og den smed en masse våben ned henne for enden af vores mark. Det viste sig, at de to lygter tilhørte to naboer, der havde været i byen. De havde observeret, at noget var i gærde, og de så faldskærmene dale ned fra flyet. Indehaverne af nabogården blev holdt under bevogtning, medens våbnene blev fjernet af frihedskæmperne.

Det var en spændende aften.

Den 4. maj 1945 kom jeg hjem fra spejdermøde, og mor fortalte, at de lige havde hørt i radioen fra England, at tyskerne havde kapituleret, og krigen var slut. Næste morgen blev vi samlet i skolegården, og læreren holdt en tale om Danmarks befrielse, og flaget blev hejst i skolegården, og vi fik fri resten af dagen. Nu kom alle frihedskæmperne frem i lyset, og de begyndte at internere byens nazister, som nu var taberne, der blev hånet og spyttet på, og feltmadrasserne blev fanget og mange af dem blev udsat for forfærdelige behandlinger. Også de, der havde tjent penge på tyskerne, fik nu domme for samarbejdet. Det varede dog en 6-7 år, før rationeringsmærkerne blev afskaffet og vi igen kunne købe alle udenlandske varer i frihandel. F.eks. gik der 5-6 år, inden vi fik den første banan fra udlandet.

Danmark var dog heldig, med kun minimale ødelæggelser. Min svoger var ansat ved politiet, og da politiet blev opløst, gik han under jorden og gemte sig resten af krigen for at undgå at komme i koncentrationslejr. Han kom også frem i lyset til stor glæde. Det gode ved krigen var, at alle mennesker blev så hjælpsomme for at klare sig. Man udvekslede varer og ydelser for at have et stort sammenhold. Der var dog en del, der hjalp tyskerne og sladrede om frihedskæmperne. De blev kaldt stikkere, og en af dem blev skudt på Hjørring banegård af frihedskæmperne, og mange blev henrettet efter krigen.

Fra jeg var 14 år, var jeg klar over, at min uddannelse skulle dreje sig om teknik, f.eks. mekaniker med henblik på at blive flymekaniker. Jeg var fra krigen 1940 -1945 fascineret af flyvemaskiner.

Med det formål startede jeg på teknisk skole i Østervrå. Som lærling skulle jeg gå 2 aftener pr. uge i 4 år, så hvorfor vente, til jeg fik en læreplads. Jeg søgte mange pladser som mekaniklærling, men uden held. I mellemtiden var jeg karl i Nr. Rævbak, og det var ikke min lyst. Til sidst ville jeg i gang og cyklede ned til smeden i Østervrå og fik en læreplads som vogn- og beslagsmed. Arbejdet var hårdt, men det tænkte jeg aldrig på.

Mødetiden var kl. 7,00 morgen, thi alt, hvad der skulle repareres, skulle være færdig til levering med mælkevognene næste morgen. Mælkevognene var forbindelseslinien til omegnens landmænd. Jeg lærte at smede, svejse, bore og reparere landbrugsmaskiner. Ligeledes lærte jeg at lave centralvarmeanlæg, vandanlæg og badeværelser. Hesteskoning var det hårdeste arbejde.

Det var jo før vogne fik gummihjul, og al transport foregik med hestevogn og mest på cykel. I min læretid kom de første Ferguson traktorer samt den første mejetærsker til Danmark.

Lønnen var 7 kr. pr. uge samt middagsmad hos mester. Læretiden dér var en dejlig tid, men da lærepladsen ikke var statsanerkendt, kunne jeg ikke læse videre til maskinisteksamen, som nu var mit mål. Da jeg ikke kom i luften, ville jeg nu til søs. Så det blev 2 år som smed.

Jeg fik en stilling som maskinarbejderlærling på Frederikshavn Værft og Flydedok A/S. Her lærte jeg en masse om skibe og skibsmaskineri. Arbejdet med reparation af store dieselmotorer og dampmaskiner var meget spændende. At skille en motor i små stumper og bagefter samle den igen og få den til at køre fint var hver gang en udfordring. Mange af kollegaerne havde øgenavne, og jeg blev kaldt Østervrå, navnet på byen, hvor jeg var født. Jeg kunne ikke holde mund, så jeg blev meget kendt på værftet som en, der ville lære noget, og det gav megen goodwill hos de overordnede, men også misundelse hos andre.

Nu måtte jeg flytte hjemmefra, da det tog 2 timer at rejse mellem Nr. Rævbak og Frederikshavn. Jeg fandt et værelse med kakkelovn samt et pensionat, hvor jeg kunne spise. Arbejdstiden var fra 7,00 til 15,30 seks dage om ugen. Det første år gik jeg på teknisk skole og læste samtidig til motorpasserprøve, som gav ret til at passe motorer op til 400 HK. Al skolegang var udenfor arbejdstid, men som ny tilflytter havde jeg ikke noget af lave om aftenen, og værelset var absolut ingen luksus bolig. Jeg havde seng, skrivebord og en skrivebordsstol. Det var jo lidt pinligt at få pigebesøg, når man kun kunne tilbyde dem ophold i sengen. Det var ikke gemytligt, og min fritid tilbragte jeg på KFUM pensionatet. Der var der både plads og varme. Vi var ca 20 unge mænd, der spiste på pensionatet, hvor vi fik nye venner at gå ture med eller en tur på værtshus. Pigerne spiste på KFUK, men dem havde vi ikke noget med at gøre.

De sidste 2 år i Frederikshavn gik jeg på maskinistskole 5 aftener om ugen fra kl. 18,00 til 21,00 + lektielæsning. Det var en meget hård tid. 48 timers arbejdsuge, 15 timers skolegang og ca 10 timers lektie læsning. Ud af 70 lærlinge på værftet var vi kun to, der ville ofre vor fritid på skolegang, men vi to, der gjorde det, fik megen goodwill på arbejdspladsen og blandt pigerne, da vi ville noget med vor liv. Jeg var i København til eksamen i juli 1953, og bestod.

På det tidspunkt var jeg nedslidt og tynd, men fire dage efter eksamen skulle jeg møde ved marinen i København,

Med store udgifter til at bo, leve og læse for, var det nødvendigt at tjene mere end lønnen. Jeg tog derfor alle de overtimer og bijob, jeg kunne få. Jeg havde i en periode en osterute, hvor jeg cyklede rundt med oste til faste kunder. Senere solgte jeg malerier af lav kvalitet. Jeg fremstillede blomsterborde og svinglamper samt askebægere i arbejdstiden, når der var småt med arbejde. Desuden købte jeg cigaretter og spiritus på de skibe, der kom til reparation og videresolgte varerne. Det var ikke helt lovligt, men gav gode penge.

Påklædning var dengang meget fin. Søndag eftermiddag, når vi gik tur på gaden, var påklædningen

mørkeblåt gabardine jakkesæt og skjorte med stiv flip og stivede manchetter og mørkeblå overfrakke. På maskinisteskolen var stilen også meget høj.

I England

England havde efter krigen givet Danmark tre destroyere som gave. De havde sejlet på Middelhavet under krigen. De fik de danske navne Esben Snare, Valdemar Sejr og Rolf Krake.

Efter endt eksecerskole i Arresødallejren blev jeg tilkommanderet Esben Snare, som var under klargøring på Orlogsværftet i København.

Min titel var maskinkorporal, og mit ansvar var klargøring og pasning af maskinerne i havn såvelsom under sejlads.

Denne beretning handler om to ture til England i 1954 for at få monteret artilleri og radarudstyr.

Klar til afgang

Vi skulle klargøre Esben Snare til afgang den 15 februar 1954. Imidlertid var der stor fare for isvinter og vi sejlede ud fra København den 13 februar. Forinden havde vi været ude og se på nattelivet i København, så vi var trætte allerede ved afgang.

Straks, vi var ude i Øresund, gik vi fast i isen og måtte have isbryderassistance for at komme ud i åbent vand. Alle indre danske farvande frøs til, og alle øer var isoleret i 5 uger.

Vi var 170 mand ombord på Esben Snare, så forholdene var pressede. Jeg blev installeret sammen med 8 maskinister, hvilket var ren luksus. Rummet var 10x3 meter og ca. 2m til loftet. De andre sov i 70 mands rum. Luften i rummet var ikke helt frisk om morgenen!

Vi havde en 4 timers vagt og 4 timer fri. Det var hårdt, idet vi jo også skulle spise. Til sidst gad vi ikke vaske os, vi tænkte kun på at sove, når vi havde fri. Det tog 40 timer fra København til Newcastle on Tyne. Tyne er en flod, som vi sejlede nogle kilometer op ad. Heldigvis havde jeg vagt den første nat, så jeg kunne sove.

Newcastle on Tyne

Byen, der skulle blive min hjemby for to perioder, først 2 mdr. og senere i 4 mdr. med Valdemar Sejr, er en snavset kulmine by. En time efter vi var gået i land, var vores fine hvide undertrøjer og striber på kraven sorte af snavs, men alligevel blev det en stor oplevelse, og vi var snart hjemme i byen.

Oxford Dancinghall

Min første friaften gik til dansehallen, som var blevet anbefalet os. Det kostede to kroner at komme ind fra kl. 19.00 til 23.00. Serveringen var kun te. Absolut ingen spiritus eller øl.

Der var plads til 4000 gæster, og orkestret var et Big Band på 17 mand samt tre refrainsangerinder. Vi var chokeret over dansestilen, fordi alle dansede fuldstændig korrekt som på en danseskole, og vi var vant til bare at jukke rundt på gulvet. Det var onsdag aften, og det var Old Time dancing. Vi turde slet ikke gå på gulvet. Lykkeligvis var der nogle smokingklædte ceremonimestre, som skulle sørge for at folk morede sig, og en af disse kom hen til os og spurgte, hvorfor vi ikke dansede? Vi sagde, vi turde ikke. Han tog nu affære og fik orkestret til at spille Wonderful Copenhagen, men igen dansede alle ud med fuld korrekt dansestil, og vi var paffe. Nu vendte manden tilbage og skaffede nu piger, som vi skulle danse med, og som kunne lære os at danse korrekt. Ja, aftenen blev en succes af de store.

Alle biografer og andre forlystelser var lukket om søndagen. Derfor var Sømandskirken vores samlingspunkt. Alle englændere gik i kirke om søndagen, derfor gjorde vi det også, fordi dér kunne vi møde pigerne, samtidig med et godt ord på vejen. Tit havde vi gæster med på skibet om eftermiddagen. I Sømandskirken traf vi mange danskere, der boede i Newcastle, og vi blev ofte inviteret hjem til dem privat. Det gjaldt også direktøren for et stort kød importfirma. Han var personlig ven af Viktor Cornelius og havde alle hans grammofonplader. Det viste sig, at både han og VC. var bøsser, så det fik en hurtig ende.

Vi havde toldfrit gods ombord, en øl kostede 35 øre, en flaske gin 7 kr., så det kunne blive ret morsomt. En af gutterne havde sin pige ombord, men da pladsen var trang, fik han hende med ned i maskinrummet, hvor der var fred, troede han. En fændrik havde set dem gå derned, og da der var gået noget tid til de indledende øvelser, gik han på kommandobroen og satte maskintelegrafren på fuld kraft. Dette udløste et sirenesignal i maskinen, og op kom en chokeret pige og en slukøret fyr. Hun går aldrig i maskinrummet igen. Vi holdt også karneval ombord og kårede en ludokonge. På turen med Valdemar Sejr var vi kun 27 besætningsmedlemmer og havde meget frie forhold. Vi blev en stor familie og havde en afslappet omgangsform. Vi borede hul ind til officersmessen, så vi kunne kontrollere hvad der skete, og det var ikke småting.

En aften, jeg tog telefonen, var der en pige, der ringede og spurgte efter Leo Jensen. Jeg fortalte, at han var i land. Så siger hun, kan du ikke sende en anden, for I am so lonely tonight. Jeg kunne desværre ikke forlade

vagten.

Der var bevilliget mange penge til udflugter, så vi ikke skulle lide afsavn. Vi var ude på bustur hver uge enten halvdags eller heldags. Vi besøgte katedralen i Durham, Den romerske mur, Lake distriktet, Blackpool illumination, Festival i Edinburgh og mange andre spændende steder.

Specielt blev vi meget betaget af det skotske højland, som er fantastisk. Jeg og min gode ven Peter Kindt gennemrejste store områder omkring Loch Lomond og andre søer, hvor vi boede i små landsbyer og hyggede os med de lokale beboere. Vi så dog ikke Nessie.

En dag, vi var på tur i Edinburgh, kom der et optog, som gik ind i Sct. Giles Katedralen. Vi var nysgerrige og trængte igennem mængden op til kirkedøren, og så kørte der en stor bil op foran kirken, og ud kom Dronning Elisabeth, og vi kunne ikke komme væk. Vi kom i det engelske fjernsynet sammen med dronningen, og på skibet i Newcastle sad de og så på os, fik vi at vide, da vi kom hjem til skibet.

Vi var på besøg i en rigtig, arbejdende kulmine. Det var uhyggeligt at kravle rundt dernede, hvor man brød kullene. Når man har set det, synes man, at risikoen ved atomkraft langt er at foretrække.

Som marinesoldat var vi ikke særligt velsete i København. Det var derfor en stor forandring at komme til England, hvor flåden er deres stolthed. Vi skulle næsten aldrig betale for at køre i busser. Stillede vi op i en kø, blev vi omgående skubbet frem foran. Vi skulle ikke spille en kort landlov på at stå i kø. Vi blev modtaget på Rådhuset af borgmesteren og meget mere, og pigerne tog også godt imod os. Alle piger, vi mødte, havde altid foto af sig selv med. Når vi kom på

Skibet, blev de hængt op på en væg, så vi fik et fint billedgalleri. Det havde dog den ulempe at når én troede, at han næsten var forlovet, så kom der pludselig en anden hjem med et foto af den samme pige.

Vi samlede også på plakater fra barer, nogle med temmelig letpåkledte piger. En dag, vi fik besøg af sømandspræsten, måtte vi anbringe ham med ryggen til de værste. Dog efter nogle glas gin og lime begyndte han at dreje sig om og komplimentere os for vores gode smag. Han advarede os meget mod ægteskab med en englænderinde, da han mente, at vi pga. sprogforskelle let ville få en dårligere pige end i Danmark.

Jeg var ikke god til engelsk, men medbragte altid en lommebog, hvor jeg noterede de ord i, jeg ikke forstod.

Hjemme på skibet lærte jeg dem så udenad, og dermed forøgedes mit gloseforråd. Der var selvfølgelig mange misforståelser undervejs. Jeg skulle fortælle én at vi skulle sejle til Rotsyth i Skotland for at laste granater. Jeg sagde, at vi skulle laste smells = dufte i stedet for Shells = granater. En anden gang sagde jeg noget galt i en bus. Jeg sad og snakkede med sidemanden, og mange lyttede med på, hvad en udenlands marinesoldat havde at fortælle. Der var temmelig tåget vejr, så jeg sagde noget om the foggy veather, men det blev misforstået, og samtalen forstummede, og alle kiggede ud af vinduet.

Vi lærte meget sprog på værftet, men desværre var det ikke et pænt sprog, vi lærte. Desuden var det en speciel Tyneside dialekt, som vi ikke kunne bruge andre steder uden at blive til grin.

Livet til søs med Inger Toft

Jeg blev hjemsendt fra marinen den 8 december 1954, hvor vi spiste en frokost med lidt til. Derefter skulle vi ud at søge hyre. Vi havde

jo fået lidt sejlerfaring ved marinen, så de andre havde gejlet mig op til, at vi skulle ud som maskinmestre og ikke som assistenter. Jeg fik flere tilbud, da jeg var villig til at tage af sted før jul.

Valget faldt på D/S Jutlandia, som havde 4 skibe i fart på Middelhavet. Om aftenen skulle jeg mødes med de andre til en middag for at drøfte eftermiddagens rederibesøg. Alle havde fået job, men jeg var den eneste, der havde fået et 3die maskinmester job.

Den 9. december tog jeg til hjem til Østervrå for at afvente afrejseordre. Den kom hurtigt med afrejse den 17. december til Antwerpen i Belgien. Jeg skulle nu have pas og søfartsbog i orden. Den 17/12 tog jeg toget, og i Fredericia skulle jeg i sovevogn. I den anden køje kom

der en fyr som fortalte, at han skulle ud og sejle som maskinassistent. Det syntes vi var sjovt, men da han så fortalte, at det var på Inger Toft, fortalte jeg, at skulle være 3. mester dér. Så må jeg jo sige De til Dem sagde han, men vi blev nu dus. Vi ankom om morgenen og skulle melde os hos agenten, men vi var forvirrede, idet vi havde forskellige adresser. Vi tog en taxi og viste ham adresserne og sagde, vi skulle først til den ene og så til den anden. Han grinede højt, for forskellen var, at den ene adresse var stavet på tysk og den anden på fransk. Vi var jo kommet til et flersproget land.

Vi kom til agenten, som skulle bringe os ud til skibet. Og her fik vi det næste chok, fordi skibet var blevet forsinket pga. strejke i Dunkirk i Frankrig. Vi var noget betuttede, men efter nogen ventetid blev vi sendt til det skandinaviske sømandshjem og fik lidt lomme penge til at fordrive ventetiden med.

I sømandssproget benævnes ventetiden med at gå på bummelen, og det gjorde vi, dvs. fra værtshus til værtshus. Den første aften kom vi til en værtshusgade, som var gaden for skibsofficerer i modsætning til den sorte firkant, som var kvarteret for matroser og fyrbødere, og man blandede sig ikke med dem.

Vi havnede på et tyrolerværtshus, men kunne ikke se en ledig plads. Tjeneren fandt en plads i en sofa med nogle lokale beboere. De var flamlændere, og jeg blev placeret ved en ung pige, som kun talte Flamsk - så konversationen blev ikke lang.

Det var med stor spænding, vi kom ned til havnen og så vor fremtidige arbejdsplads. Vi blev introduceret til de andre officerer, og vi fik anvist vor kahyt. Derefter ville jeg ned og se maskinrummet, og da jeg trådte ind af døren på toppen, så jeg assistenter og fyrbødere, og jeg troede, at jeg kunne hilse på alle, men de havde set mig, og de vidste, at jeg var den nye mester, og før jeg nåede bunden (maskinrummet var tre etager højt), var alle igang med at arbejde. Det var en mærkelig fornemmelse, at de var bange for mig.

Nord for de fleste,
tættere på

Der findes én bank, som brænder for Vendsyssel og vendelboerne
- Nordjyske Bank.

Vi har andet og mere end penge i hovedet - for os handler det om
nærhed og nærvær.

Nordjyske Bank

Foreningens Bestyrelse :

Vivi Dybdahl, Kolonihavevej, 9750 Østervrå

Tlf 98 95 13 57

Karen Baier, Højlundsvej 34, 9750 Østervrå

Tlf 98 95 10 02

Villy Sørensen, Friggsvej 18, 9800 Hjørring

Tlf 96 23 01 65

Erik Wulff Sørensen, Søndergårdvej 18, 9750 Østervrå

Tlf 98 95 12 87

Niels Urth, Møllergårdsvej 1, 9750 Østervrå

Tlf 98 95 10 86